

Jurisprudentiebulletin

2010, aflevering 6
Nummers: 69 – 87

Vordering benadeelde partij:

JBS 2010, nr. 69

Hoge Raad 1 juni 2010

De politierechter heeft geen beslissing genomen op de vordering van de benadeelde partij. Het hof had toch (gemotiveerd) op de vordering van de benadeelde partij moeten beslissen, gelet op het feit dat benadeelde zijn vordering in hoger beroep heeft gehandhaafd.

JBS 2010, nr. 70

Rb. Arnhem 8 juni 2010

Rechtstreekse schade en eenvoudig van aard: diverse posten reiskosten.

JBS 2010, nr. 71

Rb. Zutphen 8 juni 2010

Dat in de machtiging de publiekrechtelijke rechtspersoon wordt aangeduid als "Politie Noord- en Oost-Gelderland" in plaats van "Het Regionaal politiekorps Noord- en Oost- Gelderland" hoeft niet te leiden tot niet-ontvankelijk van de benadeelde partij.

JBS 2010, nr. 72

Rb. Amsterdam 8 juni 2010

Aanwijzing opsporing en vervolging faillissementsfraude (2009A001).

JBS 2010, nr. 73

Rb. Rotterdam 9 juni 2010

Rb. merkt op dat hoge vorderingen met diverse bijlagen bij voorkeur enkele dagen voorafgaand aan de zitting moeten worden ingediend: (nu) niet eenvoudig van aard. Immateriële schadevergoeding bij een vermogensdelict?!

JBS 2010, nr. 74

Rb. 's-Gravenhage 10 juni 2010

Invloed van de slachtofferverklaring op vordering benadeelde partij. Gelet op de omstandigheden die zijn genoemd in de

slachtofferverklaring staat het causaal verband tussen de overval en de door benadeelde partij gestelde gevolgen niet zonder meer vast.

JBS 2010, nr. 75

Hof Leeuwarden 11 juni 2010

Het niet onderbouwde of gedocumenteerde standpunt van de verdediging dat benadeelde een uitkering van de uitvaartverzekering heeft ontvangen of zou ontvangen, wordt gepasseerd.

JBS 2010, nr. 76

Rb. Haarlem 14 juni 2010

Ontucht en poging tot moord. Immateriële schadevergoeding (als voorschot) €5.000 toegewezen. Ziekenhuisdaggeldvergoeding toegewezen (niet betwist).

JBS 2010, nr. 77

Hoge Raad 15 juni 2010

Echtgenote van benadeelde mag als verlener van bijstand in de zin van art. 51e Sv het woord voeren over de vordering.

JBS 2010, nr. 78

Rb. Haarlem 22 juni 2010

Shockschade-overweging: psychiatrisch ziektebeeld niet voldoende onderbouwd en toegelicht.

JBS 2010, nr. 79

Hof 's-Hertogenbosch 23 juni 2010

Summiere onderbouwing van de vordering benadeelde maakt nog niet dat deze daarom aanstonds niet ontvankelijk moet worden verklaard.

(Vervolg op blz. 2)

JBS 2010, nr. 80

Hoge Raad 29 juni 2010

Benadeelde heeft zich in eerste aanleg rechtsgeldig gevoegd door op de zitting te kennen te geven dat hij een schadevergoeding van €26.000 vordert. In hoger beroep heeft hij zich binnen de grenzen van deze vordering, middels een brief van zijn advocaat wederom rechtsgeldig gevoegd.

JBS 2010, 81

Rb. 's-Gravenhage 30 juni 2010

Diefstal met geweld. Slachtoffer 13 jaar. Reiskosten naar een psycholoog die wel wat ver weg zit, maar gespecialiseerd is in behandeling van trauma's van kinderen zoals benadeelde heeft, is in casu rechtstreekse schade. De rechter schat de toekomstige reiskosten. Tevens €300 smartengeld (als voorschot).

Contactverbod als bijzonder voorwaarde:

JBS 2010, 82

Rb. Leeuwarden 1 juni 2010

Gevorderd en geadviseerd contactverbod niet opgelegd. In verband met relatief kleine gemeenschap zou contactverbod handhavingproblemen kunnen opleveren.

JBS 2010, nr. 83

Rb. Arnhem 8 juni 2010

Gevorderd contactverbod niet opgelegd, omdat verdachte er blijk van heeft gegeven geen contact te willen zoeken met het slachtoffer.

JBS 2010, nr. 84

Rb. 's-Hertogenbosch 15 juni 2010

Contactverbod opgelegd na bedreiging van de burgemeester en directeur woningbouwvereniging.

JBS 2010, nr. 85

Rb. Rotterdam 15 juni 2010

Contactverbod opgelegd na seksueel misbruik (ontucht en kinderporno) en mishandeling.

Overige onderwerpen:

JBS 2010, 86

Nationale ombudsman 3 juni 2010

Burenruzie. Notoire klaagster.

1. Plicht tot opnemen van aangifte in relatie tot afspraken met buurtregisseur.
2. Plicht tot informeren over sepot.

3. Het uit het politiebureau verwijderen van aangeefster.

4. De klachtafhandeling door de politie.

JBS 2010, 87

Rb. Arnhem (civiel) 9 juni 2010

Shockschade. Volgens de rechtbank is met het via de media en het in het kader van de strafprocedure kennisnemen van de gruwelijke details van de moord, voldaan aan het vereiste van directe confrontatie.

Colofon

In het Jurisprudentiebulletin van Slachtofferhulp Nederland (JBS) wordt jurisprudentie verzameld die van belang kan zijn voor de juridische dienstverlening aan slachtoffers.

De opgenomen uitspraken worden onderverdeeld in rubrieken. Binnen de rubrieken zijn de uitspraken chronologisch gerangschikt.

De uitspraken worden over het algemeen sterk verkort weergegeven. Aanvullingen en weglatingen door de redactie worden cursief weergegeven. Sommige uitspraken zijn door de redactie van (kort) commentaar voorzien.

De uitspraken betreffen merendeels strafzaken van de meervoudige kamers. Indien dat anders is, wordt dat vermeld.

Het JBS verschijnt in beginsel maandelijks en is te vinden op www.slachtofferzorg.nl. U kunt het JBS via e-mail toegestuurd krijgen door een berichtje te sturen aan JBS@slachtofferhulp.nl.

Redactie:

mr. A.H. Sas

Contact:

JBS@slachtofferhulp.nl

Overige uitgaven:

www.slachtofferzorg.nl

Vordering benadeelde partij:

69.

Hoge Raad

1 juni 2010

LJN: BM0153

De politierechter heeft geen beslissing genomen op de vordering van de benadeelde partij. Het hof had toch (gemotiveerd) op de vordering van de benadeelde partij moeten beslissen, gelet op het feit dat benadeelde zijn vordering in hoger beroep heeft gehandhaafd.

Art. 335 jo. art. 361 lid 4 Sv en 51b jo. art. 421 lid 3 Sv.

De Hoge Raad:

[...]

3. Ambtshalve beoordeling van de bestreden uitspraak

Blijkens de stukken van het geding heeft [betrokkene 1] zich in eerste aanleg als benadeelde partij in het strafgeding gevoegd. Het vonnis van de Politierechter houdt omtrent die vordering geen beslissing in. Op grond van het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 4 april 2008 moet het ervoor worden gehouden dat [betrokkene 1] zijn vordering in hoger beroep heeft gehandhaafd.

Ingevolge de art. 335 en 361, vierde lid, in verbinding met art. 415 Sv was het Hof gehouden op de vordering van de benadeelde partij een met redenen omklede beslissing te nemen (vgl. HR 10 mei 2005, LJN AT1812). De bestreden uitspraak ontbeert een dergelijke beslissing en kan daarom in zoverre niet in stand blijven.

[...]

Commentaar:

1. Indien een (volledig ingevuld) voegingsformulier vóór de zitting door het parket is ontvangen, heeft de benadeelde partij zich gelet op art. 51b lid 1 Sv zich rechtsgeldig gevoegd. Dit betekent dat wanneer de rechter in eerste aanleg ondanks de rechtsgeldige voeging geen beslissing neemt over de vordering, de benadeelde gelet op art. 421 lid 3 Sv zich bij een eventueel hoger beroep opnieuw kan voegen voor het hele bedrag dat immers onmiskenbaar in eerste aanleg niet is toegewezen.

2. Dat de tijdig ingediende vordering in eerste aanleg niet is behandeld, kan verschillende oorzaken hebben. Het voegingsformulier kan niet tijdig door de interne post van het parket zijn verwerkt en hierdoor niet voor de zitting in het dossier zijn beland. Dit kan met name ge-

beuren als het voegingsformulier kort voor de zittingsdag is opgestuurd. Maar het kan ook gebeuren dat een parketmedewerker het voegingsformulier in zijn la heeft gelegd en het vervolgens is vergeten (zie voor dit voorbeeld HR 10 mei 2005, LJN: AT1812). Maar de rechter kan ook domweg vergeten te beslissen op de vordering benadeelde partij, zoals hier in eerste aanleg en in hoger beroep het geval lijkt te zijn. (Vgl. HR 4 juli 2006, LJN: AW2536 en HR 11 december 2007, LJN: BB7127 beiden inzake het niet beslissen door het hof op de vordering benadeelde partij. En HR 8 juli 2003, LJN: AF9541 waarbij nadat de vordering van de benadeelde partij in eerste aanleg niet ontvankelijk was verklaard, in hoger beroep wel opnieuw een vordering was ingediend, maar dit eerst na de zitting van het hof bleek.)

70.

Rechtbank Arnhem

8 juni 2010

LJN: BM7959

Rechtstreekse schade en eenvoudig van aard: diverse posten reiskosten.

Art. 361 Sv.

De rechtbank:

[Verkrachting art. 242 Sr.]

[...]

Oordeel van de rechtbank

De benadeelde partij [slachtoffer] heeft ter zake van materiële schade een bedrag van €6.472,90 gevorderd en ter zake van immateriële schade een bedrag van €10.000,-.

De rechtbank is van oordeel dat de vordering -zoals deze door de benadeelde partij is ingediend- complex van aard is en zich grotendeels niet leent voor een behandeling in een strafzaak.

Ten aanzien van de materiële schade overweegt de rechtbank als volgt.

Slechts een gedeelte van de gevorderde reiskosten is onderbouwd, is van eenvoudige aard en vloeit direct voort uit het beuzenverklarde feit. Het gaat hier om twee maal de reis naar de politie in Arnhem à €25,25, één maal de reis naar het Openbaar Ministerie in Arnhem à €12,65, twaalf maal de reis naar de therapie in Utrecht à €151,68 en twee maal de reis naar haar advocaat in Nijmegen à €35,28. In totaal aan reiskosten derhalve een bedrag van €224,86. Voor het overige is de rechtbank van oordeel dat de vordering,

zoals omschreven in bijlage I, onvoldoende is onderbouwd en niet van eenvoudige aard is. Voor dit deel dient het slachtoffer derhalve niet-ontvankelijk te worden verklaard in haar vordering.

[...]

71.

Rechtbank Zutphen

8 juni 2010

LJN: BM7005

Dat in de machtiging de publiekrechtelijke rechtspersoon wordt aangeduid als "Politie Noord- en Oost-Gelderland" in plaats van "Het Regionaal politiekorps Noord- en Oost- Gelderland" hoeft niet te leiden tot niet-ontvankelijk van de benadeelde partij.

De rechtbank:

[Poging zware mishandeling art. 302 Sr; opzettelijke vernieling meermalen gepleegd art. 350 Sr.]

[...]

De raadsman heeft gesteld dat Politie Noord- en Oost Gelderland geen publiekrechtelijke/privaatrechtelijke rechtspersoon is en niet kan optreden in rechte. Bovendien zou van degene die namens de politie de vordering heeft ingediend niet vastgesteld kunnen worden dat deze daartoe gemachtigd was. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt. Gelet op artikel 21 van de Politiewet betreft de benadeelde partij "Het Regionaal politiekorps Noord- en Oost Gelderland, gevestigd te Apeldoorn", welke een publiekrechtelijke rechtspersoon is. Een dergelijke partij kan zich naar het oordeel van de rechtbank voegen als benadeelde partij in een strafzaak. Op grond van artikel 22 van de Politiewet wordt het korps in en buiten rechte vertegenwoordigd door de korpschef. Uit een in het strafdossier aanwezige schriftelijke volmacht van de korpschef van bovengenoemd korps d.d. 11 mei 2010 blijkt dat de persoon die de vordering heeft ingediend daartoe gemachtigd is. Dat in deze machtiging de publiekrechtelijke rechtspersoon wordt aangeduid als "Politie Noord- en Oost-Gelderland" in plaats van "Het Regionaal politiekorps Noord- en Oost- Gelderland" behoeft niet te leiden tot niet-ontvankelijk van de benadeelde partij. Gelet op de gehanteerde benaming en de regeling in de Politiewet is voldoende duidelijk dat bedoeld is "Het Regionaal politiekorps Noord- en Oost- Gelderland". De

Politie Noord- en Oost- Gelderland is ontvankelijk in haar vordering.

Naar het oordeel van de rechtbank is, op grond van de gebezigde bewijsmiddelen en hetgeen verder ter terechtzitting met betrekking tot de vordering is gebleken, komen vast te staan dat de benadeelde partij Politie Noord- en Oost Gelderland als gevolg van het onder 2 bewezen verklaarde handelen schade heeft geleden tot een bedrag van €4.500,-, waarvoor verdachte naar burgerlijk recht hoofdelijk aansprakelijk is [*schade aan politieauto's – red.*]. De rechtbank deelt het standpunt van de raadsman dat de offerte c.q. facturen onvoldoende onderbouwd zijn niet. Wat betreft het meer of anders gevorderde wordt de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering, nu deze vordering voor het overige niet van zo eenvoudige aard is dat deze zich leent voor afdoening in het strafgeding.

[...]

72.

Rechtbank Amsterdam

8 juni 2010

LJN: BM7567

Aanwijzing opsporing en vervolging faillissementsfraude (2009A001).

De rechtbank:

[O.a. Bedrieglijke bankbreuk bij rechtspersonen art. 348 Sr.]

[...]

3. Vorderingen van de benadeelde partijen 8.3.1. De verdediging heeft de niet-ontvankelijk verklaring van de vorderingen van de benadeelde partijen bepleit onder verwijzing naar artikel 1.4.4. van de Aanwijzing faillissementsfraude. Dat beroep kan niet slagen, omdat die bepaling ziet op gevallen waarin de curator wegens wanbeheer c.q. onbehoorlijke taakvervulling een civiele aansprakelijkheidsprocedure in gang heeft gezet tegen de feitelijk leidinggevenden van de failliet om de vorderingen van de benadeelde schuldeisers te voldoen. Uit het verhandelde ter zitting noch uit de stukken is gebleken dat de curator op enig moment (mede) namens de onderhavige benadeelde partijen Amstel Lease en IFN een dergelijke civielrechtelijke procedure tegen verdachte en/of zijn mededader in gang heeft gezet, zodat

niet-ontvankelijkheid om die reden niet aan de orde is.

[...]

73.

Rechtbank Rotterdam

9 juni 2010

LJN: BM7152

Rb. merkt op dat hoge vorderingen met diverse bijlagen bij voorkeur enkele dagen voorafgaand aan de zitting moeten worden ingediend: (nu) niet eenvoudig van aard.

Immateriële schadevergoeding bij een vermogensdelict?!

Art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

[Gekwalificeerde diefstal art. 311 Sr en een dier dat een ander toebehoort wegmaken art. 350 lid 2 Sr: dierenactivisten hebben 2500 nertsen uit een nertsenfokkerij vrijgelaten.]

[...]

Als benadeelde partij heeft zich in het geding gevoegd: mr. H.M.W. Daamen, gemachtigde van [nertsenfokkerij], gevestigd te [plaats] [adres], ter zake van de feiten 1, 2 en 3. De benadeelde partij vordert vergoeding van materiële schade tot een bedrag van €459.199,15. Ter terechtzitting heeft de gemachtigde aangegeven eveneens de wettelijke rente vanaf het moment van het schadeveroorzakende feit tot de dag der algehele voldoening te vorderen.

Als benadeelde partij heeft zich voorts in het geding gevoegd: mr. H.M.W. Daamen, gemachtigde van [aangever], wonende te [plaats] [adres], ter zake van de feiten 1, 2 en 3. De benadeelde partij vordert vergoeding van immateriële schade tot een bedrag van €2.500,00 en kosten voor rechtsbijstand tot een bedrag van €1.002,81. Ter terechtzitting heeft de gemachtigde aangegeven eveneens de wettelijke rente vanaf het moment van het schadeveroorzakende feit tot de dag der algehele voldoening te vorderen.

[...]

Opgemerkt wordt dat het indienen van dergelijke vorderingen volgens de tekst van de wet mogelijk is – zelfs mondeling – tot het moment dat de officier van justitie met haar requisitoir aanvangt. Het zou zeer de voorkeur verdienen indien vorderingen als de onderhavige, waarbij een

zeer fors bedrag wordt gevorderd en waarbij diverse bijlagen en producties zijn overgelegd, enige dagen voorafgaand aan de zitting aan de rechtbank, de officier van justitie en de verdediging worden gezonden. Dit komt de procesorde ten goede.

De vordering van de benadeelde partij [nertsenfokkerij] is niet van zo eenvoudige aard, dat die vordering zich leent voor behandeling in dit strafgeding. De benadeelde partij zal daarin niet ontvankelijk worden verklaard. De vordering kan slechts bij de burgerlijke rechter worden aangebracht.

[...]

Wel is vast komen te staan dat aan de benadeelde partij [aangever] als gevolg van de onder 1 en 2 bewezen verklaarde strafbare feiten rechtstreeks immateriële schade is toegebracht. Die schade zal naar maatstaven van billijkheid en gelet op algemene ervaringsregels worden vastgesteld op €800,00, zodat de vordering tot dit bedrag, vermeerderd met de wettelijke rente, zal worden toegewezen. De benadeelde partij zal niet ontvankelijk worden verklaard voor wat betreft het resterende deel van de door haar gevorderde immateriële schadevergoeding. Dit deel van de vordering kan slechts bij de burgerlijke rechter worden aangebracht.

Nu de vordering van de benadeelde partij [aangever] (in overwegende mate) zal worden toegewezen, zal de verdachte worden veroordeeld in de kosten door de benadeelde partij gemaakt, tot op heden begroot op €1.002,81 en in de kosten ten behoeve van de tenuitvoerlegging nog te maken.

[...]

Commentaar:

1. Het mag geen probleem zijn als de benadeelde zich met een vordering nog ter zitting voegt (art. 51b lid 2 Sv) indien deze direct, of eventueel na een korte schorsing voor een leespauze en overleg kan worden behandeld. Het is echter begrijpelijk dat wanneer de vordering van de benadeelde partij een hoog bedrag betreft en ondersteund wordt door diverse bijlagen, zoals in deze zaak, de rechtbank deze enkele dagen voor de zitting wil hebben. Bovendien is het gelet op het vereiste van een eerlijk proces (art. 6 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens) ook van belang dat de verdediging zich op de vordering kan voorbereiden.

2. De rechtbank vond overigens wel reden om de gevraagde immateriële schadevergoeding gedeeltelijk toe te wijzen. Dit is enigszins opmerkelijk. Art. 350 lid 2 Sr beschermt het ongestoorde gebruik of genot van dieren. In het algemeen wordt aangenomen dat een vermogensdelict of strafbare zaaksvernietiging in beginsel geen "aantasting in de persoon" in de zin van art. 106 lid 1 onder b BW oplevert en dat daarom in verband hiermee geen immateriële schadevergoeding kan worden toegekend.

3. In de praktijk wordt bij een vermogensdelict soms toch nog wel eens immateriële schadevergoeding toegekend. Zo wordt bijvoorbeeld bij inbraak wel eens een klein bedrag aan immateriële schadevergoeding toegekend, met name als het slachtoffer met de inbreker werd geconfronteerd. De bedragen die daarbij worden toegewezen (vaak zo ongeveer: €100) zijn van een geheel andere orde dan de hier toegekende €800. Indien de benadeelde in casu een sterke emotionele band had met zijn dieren zou dat nog een aanleiding kunnen vormen tot immateriële schadevergoeding. Maar hiervan blijkt niets in de uitspraak. En dat lijkt bij een nertsenfokker ook niet voor de hand te liggen.

74.

Rechtbank 's-Gravenhage

10 juni 2010

LJN: BM7360

Invloed van de slachtofferverklaring op vordering benadeelde partij.

Gelet op de omstandigheden die zijn genoemd in de slachtofferverklaring staat het causaal verband tussen de overval en de door benadeelde partij gestelde gevolgen niet zonder meer vast.

Art. 361 lid 3 Sv; art. 6:162 BW.

De rechtbank:

[Bankoverval, poging tot afpersing art. 317 Sr.]

[...]

De vordering van [B]

In de toelichting op de ingediende vordering geeft [B] aan dat hij zeer angstige momenten heeft beleefd tijdens de door verdachte gepleegde overval en dat hij op zijn werk veel last hiervan heeft ondervonden waardoor hij dat niet meer naar behoren kon uitvoeren. De rechtbank stelt vast dat [B] zelf niet is bedreigd en tijdens de overval ook geen direct contact met verdachte heeft gehad. Uit de slachtofferverklaring van [B] blijkt voorts dat de werkdruk na de overval hoog was in verband met een aanstaande verhuizing, dat ten tijde van de overval zijn baan op de tocht

stond, zodat hij zich moest bewijzen en dat hij in die tijd thuis midden in een verbouwing en verhuizing zat. Onder deze omstandigheden staat het causaal verband tussen de overval en de door [B] gestelde gevolgen niet zonder meer vast. De vordering is mitsdien niet van zodanig eenvoudige aard is dat deze zich leent voor toewijzing in de onderhavige strafzaak. De rechtbank zal [B] derhalve niet-ontvankelijk verklaren. [B] kan zijn vordering bij de burgerlijke rechter aanbrengen. [...]

75.

Gerechtshof Leeuwarden

11 juni 2010

LJN: BM7412

Het niet onderbouwde of gedocumenteerde standpunt van de verdediging dat benadeelde een uitkering van de uitvaartverzekering heeft ontvangen of zou ontvangen, wordt gepasseerd.

Art. 51a lid 2 Sv.

Het hof:

[Doodslag art. 287 Sr.]

[...]

Benadeelde partij

Uit het onderzoek ter 's hofs terechtzitting is gebleken, dat de benadeelde partij, [benadeelde], wonende te [woonplaats], zich in het geding in eerste aanleg heeft gevoegd, dat haar vordering in eerste aanleg deels wel en deels niet is toegewezen en dat zij zich binnen de grenzen van haar eerste vordering in het geding in hoger beroep opnieuw heeft gevoegd. Derhalve duurt de voeging ter zake van haar in eerste aanleg gedane vordering tot schadevergoeding in het geding in hoger beroep voort.

De benadeelde partij heeft schadevergoeding gevorderd wegens materiële schade. Deze schade wordt door de benadeelde partij gewaardeerd op €8.203.

Tegen de vordering van de benadeelde partij is van de zijde van verdachte aangevoerd, dat het gevorderde bedrag niet voor vergoeding door verdachte in aanmerking komt nu de opgegeven schade op een andere wijze zou kunnen worden vergoed. [getuige 3] zou als begunstigde van een voor het slachtoffer afgesloten uitvaartverzekering een geldbedrag hebben ontvangen of nog te ontvangen hebben. Om die

reden zou de benadeelde partij niet-ontvankelijk moeten worden verklaard in haar vordering.

Het hof is van oordeel dat genoegzaam is komen vast te staan dat de kosten van lijkbezorging ad €7.863,68, welke kosten in overeenstemming zijn met de omstandigheden van de overledene, ten laste van de benadeelde partij zijn gekomen. Nu het slachtoffer is overleden ten gevolge van een gebeurtenis waarvoor de verdachte aansprakelijk is, is de verdachte op grond van de wet (artikel 6:108 BW) verplicht deze kosten te vergoeden. Hetgeen de raadvrouw op dit punt - onderbouwd noch gedocumenteerd - ten verweere heeft aangevoerd, doet hieraan niet af. De door de benadeelde partij gevorderde reiskosten van €339,32 komen naar het oordeel van het hof niet voor vergoeding in aanmerking nu deze niet als kosten van lijkbezorging zijn aan te merken. In zoverre zal het hof de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaren.

[...]

76.

Rechtbank Haarlem

14 juni 2010

LJN: BM7542

Ontucht en poging tot moord. Immateriële schadevergoeding (als voorschot) €5.000 toegewezen. Ziekenhuisdaggeldvergoeding toegewezen (niet betwist).

Art. 361 Sv.

De rechtbank:

[*Ontucht art. 245 Sr en poging moord art. 289 Sr.*]

[...]

De benadeelde partij [slachtoffer] heeft een vordering tot schadevergoeding tot een totaalbedrag van €9.675,-, te vermeerderen met de wettelijke rente, ingediend tegen verdachte wegens materiële en immateriële schade die zij als gevolg van de onder 1 en 2 ten laste gelegde feiten zou hebben geleden. De gestelde schade bestaat uit de volgende posten:

- daggeldvergoeding ziekenhuis ad €175,- en

- voorschot immateriële schadevergoeding ad €9.500,-.

De rechtbank is van oordeel dat de gestelde schade tot een bedrag van €5.175,- eenvoudig is vast te stellen, rechtstreeks voortvloeit uit de onder 4.3. bewezen ver-

klaarde feiten en voor vergoeding in aanmerking komt. Dit bedrag bestaat uit de – door verdachte niet betwiste – daggeldvergoeding ziekenhuis en een bedrag van €5.000,- als voorschot op de eventueel (later) toe te kennen immateriële schadevergoeding, welk bedrag de rechtbank op grond van de aard en de ernst van de feiten redelijk en billijk acht.

[...]

77.

Hoge Raad

15 juni 2010

LJN: BM2449

Echtgenote van benadeelde mag als verlenner van bijstand in de zin van art. 51e Sv het woord voeren over de vordering.

Art. 51e lid 1 Sv.

De Hoge Raad:

[...]

3. Beoordeling van het tweede middel

3.1. Het middel klaagt dat het Hof de echtgenote van de benadeelde partij ten onrechte heeft toegestaan "het woord te voeren over (de gevolgen van) het aan verzoeker ten laste gelegde feit".

3.2. Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt in:

"De voorzitter stelt vast dat [benadeelde partij] als benadeelde partij ter terechtzitting is verschenen. Tevens is de echtgenote van de benadeelde partij aanwezig. (...)

De voorzitter deelt vervolgens mede de korte inhoud van alle stukken betreffende de vordering van de benadeelde partij, die in hoger beroep schriftelijk te kennen heeft gegeven te persisteren bij de oorspronkelijke vordering ter hoogte van €785,97.

De voorzitter vraagt de benadeelde partij [benadeelde partij] om toelichting op diens vordering, in het bijzonder met betrekking tot de post "no claim 2005 ziekenfondsverzekering" ten bedrage van €200,91.

De benadeelde partij [benadeelde partij] geeft daarop te kennen dat hij te emotioneel is om die vraag te beantwoorden en verklaart dat hij op dit moment niet goed kan nadenken.

De voorzitter staat daarop toe dat de echtgenote van de benadeelde partij de vraag beantwoordt. Zij verklaart vervolgens dat zij denkt dat deze post het eigen risico van de ziektekostenverzekeraar betreft.

Op vragen van de oudste raadsheer verklaart de benadeelde partij als volgt.

Volgens mij krijgt men van de zorgverzekeraar een bedrag van €250,00 terug, indien men gedurende een jaar geen beroep doet op de verzekering. Eventuele gemaakte ziektekosten worden daarvan afgetrokken.

De advocaat-generaal merkt op dat het door verdachte aan de zorgverzekeraar opgegeven bedrag van €54,09 aan apothekerskosten niet te rijmen is met het door de benadeelde partij gevorderde bedrag van €200,91.

De voorzitter deelt mede dat uit de door de benadeelde partij ter onderbouwing bij de vordering gevoegde stukken voorts blijkt dat de verzekeraar nog een bedrag rechtstreeks aan het ziekenhuis heeft vergoed en dat ook de kosten voor een huisartsenconsult d.d. 20 maart 2006 zijn vergoed.

Op een vraag van de voorzitter verklaart de benadeelde partij als volgt.

Ik heb wel een rekening van het ziekenhuis gekregen, hoewel mijn vrouw nu zegt dat zij zich daar niets van kan herinneren. De rekening van het huisartsconsult is denk ik voor afnemen van bloed.

Op een vraag van de advocaat-generaal verklaart de benadeelde partij als volgt.

De nota van het huisartsconsult d.d. 20 maart 2006 heeft betrekking op het aan de verdachte ten laste gelegde feit. Ik moest bloed laten afnemen in verband met de beet die mij door de verdachte is toegebracht. Ik moest gecontroleerd worden op onder meer HIV. Een half jaar na de beet moest ik voor controle terugkomen en heb ik nog een inenting gekregen.

(...)

De advocaat-generaal rekwireert als volgt.

(...)

Ten aanzien van de vordering van de benadeelde partij meen ik dat een bedrag van €500,00 dient te worden toegewezen vanwege geleden immateriële schade. Daarnaast meen ik dat de gevorderde kosten voor het huisartsenconsult, de medicijnen en de reiskosten als materiële schade voor vergoeding in aanmerking komen en wel tot een bedrag van €71,76.

(...)

De benadeelde partij wordt in de gelegenheid gesteld te reageren op het standpunt van de advocaat-generaal. De benadeelde partij verklaart daarop als volgt.

Ik kan mij vinden in het standpunt van de advocaat-generaal. Het gaat mij niet om het geld. Wat er is gebeurd, kan nu een-

maal niet meer worden teruggedraaid. Ik moet continu vechten om het gebeuren te verwerken en ik doe mijn best om dit incident achter mij te laten.

De voorzitter staat toe dat de echtgenote van de benadeelde partij nog een opmerking maakt. Zij verklaart daarop als volgt.

Het is jammer dat mijn man het no claim bedrag kwijt is door het incident. Het incident heeft een enorme impact op het gezin. Wij ondervinden al meer dan twee jaar emotionele schade. Mijn man krijgt psychische hulp via zijn werk. De verdachte daarentegen heeft er nog geen nacht van wakker gelegen. Hij hoefde ook niet te komen op de zitting in eerste aanleg, terwijl wij wel moesten komen."

3.3. Aangenomen moet worden dat de echtgenote van de benadeelde partij haar in het proces-verbaal vermelde verklaringen heeft afgelegd in het kader van het op de voet van art. 51e, eerste lid, Sv verlenen van bijstand aan de benadeelde partij. Die verklaringen strekten onmiskenbaar ter toelichting van de vordering ter zake van materiële en immateriële schade. Het middel betoogt dan ook tevergeefs dat die verklaringen "niet tot een zodanige toelichting beperkt [zijn] gebleven". Het middel faalt.

[...]

78.

Rechtbank Haarlem

22 juni 2010

LJN: BM9748

Shockschade-overweging: psychiatrisch ziektebeeld niet voldoende onderbouwd en toegelicht.

Art. 361 lid 3 Sv en art. 6:106 lid 1 onder b BW.

De rechtbank:

[Moord art. 289 Sr.]

[...]

Ten aanzien van de immateriële schade is de rechtbank van oordeel dat de benadeelde partij niet in haar vordering kan worden ontvangen. De rechtbank overweegt daartoe als volgt. De Hoge Raad heeft in het zogenoemde "shockschade-arrest" (NJ 2002, 240, LJN: AD5356) de mogelijkheid voor een vordering tot immateriële schadevergoeding voor nabestaanden verruimd. De Hoge Raad heeft daarbij als criteria gesteld dat het dient te gaan om een schokkende gebeurtenis waarbij

de shock dermate ernstig is dat deze leidt tot de aantasting van de gezondheid in de vorm van een psychiatrisch erkend ziektebeeld. Nu in de onderhavige zaak, voor de sluiting van het onderzoek, geen informatie is verschaft, aan de hand van brieven/rapporten van eventuele behandelers over eventuele psychische klachten die [benadeelde partij] na het overlijden van haar zoon [het slachtoffer] heeft gehad en mogelijk nog heeft en over eventuele behandeling die zij in verband daarmee heeft ondergaan, is de vordering, zoals deze thans voorligt, niet genoegzaam onderbouwd en toegelicht. De enkele mededeling van de raadsman van de benadeelde partij dat [benadeelde partij] in de aanloop naar deze terechtzitting onder behandeling is gekomen van een psychiater, dat deze een post traumatische stress stoornis bij haar heeft vastgesteld en dat het rapport van de psychiater hierover nog niet gereed is, acht de rechtbank in ieder geval onvoldoende. Gelet op het voorgaande is de benadeelde partij op dit onderdeel van haar vordering niet-ontvankelijk.

[...]

79.
Gerechtshof 's-Hertogenbosch
23 juni 2010
LJN: BM9153

Summiere onderbouwing van de vordering benadeelde maakt nog niet dat deze daarom aanstonds niet-ontvankelijk moet worden verklaard.
Art. 361 lid 3 Sv.

Het hof:

[Seksueel binnendringen bij iemand beneden twaalf jaar art. 244 Sr; feitelijke aanranding van de eerbaarheid art. 246 Sr.]
[...]

Vordering benadeelde partij (de ouders/verzorgers van) [B]

De benadeelde partij (de ouders/verzorgers van) [B] heeft in eerste aanleg een vordering ingesteld, strekkende tot schadevergoeding tot een bedrag van €5.000 te vermeerderen met de wettelijke rente. Bij het vonnis waarvan beroep is de benadeelde partij in haar vordering niet-ontvankelijk verklaard. De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep opnieuw

gevoegd ter zake van de niet-toegewezen vordering.

Anders dan de raadvrouw heeft bepleit, is het hof van oordeel dat de summiere onderbouwing van de vordering van de benadeelde partij nog niet maakt dat deze daarom aanstonds niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. De raadvrouw kan wel worden toegegeven dat die onderbouwing in casu slechts kan leiden tot gedeeltelijke toewijzing van de vordering.

Naar het oordeel van het hof is uit het onderzoek ter terechtzitting voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van verdachtes onder 3 bewezen verklaarde handelen rechtstreeks schade heeft geleden tot een bedrag van €500, te vermeerderen met de wettelijke rente. De verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden, zodat de vordering tot dat bedrag toewijsbaar is.

[...]

80.
Hoge Raad
29 juni 2010
LJN: BM4363

Benadeelde heeft zich in eerste aanleg rechtsgeldig gevoegd door op de zitting te kennen te geven dat hij een schadevergoeding van €26.000 vordert. In hoger beroep heeft hij zich binnen de grenzen van deze vordering, middels een brief van zijn advocaat wederom rechtsgeldig gevoegd.
Art. 51b lid 2 en art. 421 lid 3 Sv.

De Hoge Raad:

[...]

2. Beoordeling van het zevende middel
2.1. Het middel behelst de klacht dat het Hof de benadeelde partij ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, ontvankelijk heeft verklaard in zijn vordering.
2.2.1. Het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg houdt het volgende in:
"Op de terechtzitting is verschenen een persoon, die opgeeft te zijn [benadeelde partij].
Deze persoon verklaart vóór de aanvang van de terechtzitting in het geding over de strafzaak als benadeelde partij bij de officier van justitie opgave te hebben gedaan van de tengevolge van het aan de ver-

dachte ten laste gelegde feit geleden schade tot een bedrag van €26.000,-.

De voorzitter deelt de benadeelde partij mee dat hij zijn vordering niet op het daartoe bestemde formulier heeft ingevuld en dat hiermee de vordering niet op de bij de Wet voorgeschreven wijze is gedaan.

(...)

De officier van justitie voert het woord en vordert dat de rechtbank de verdachte zal veroordelen tot gevangenisstraf voor de duur van 21 maanden, met aftrek van de tijd die de verdachte in verzekering en in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht."

2.2.2. Het vonnis in eerste aanleg houdt ten aanzien van de vordering van de benadeelde partij het volgende in:

"Uit het onderzoek op de terechtzitting is gebleken dat de vordering van de benadeelde partij [benadeelde partij] niet op de bij de wet voorgeschreven wijze middels een voegingsformulier is ingediend.

Gelet hierop zal de rechtbank bepalen dat de benadeelde partij niet ontvankelijk is in de vordering. De benadeelde partij kan de vordering desgewenst bij de burgerlijke rechter aanbrengen."

2.2.3. Bij de stukken van het geding bevindt zich een brief van 10 april 2008 van mr. H.J. Borghuis gericht aan het Ressortsparket Amsterdam, welke op 11 april 2008 bij het Ressortsparket Amsterdam is binnengekomen. Deze brief houdt onder meer het volgende in:

"Cliënt, [benadeelde partij] te [plaats], wendde zich tot mij met het verzoek uw brief van 23 maart jl. te beantwoorden, cliënt als benadeelde te laten voegen en de vordering van cliënt als benadeelde in de vervolging van [verdachte] te specificeren.

Een deel van de op 26 november 2006 uit de woning van cliënt gestolen goederen waren zijn eigendom, een deel was eigendom van zijn werkgever.

Van cliënt waren:

* een deel van het gestolen geld (€450,- die werden ontvreemd uit de broekzak van cliënt),

* de gestolen weegschaal en de gestolen tassen, samen op 1-09-06 gekocht voor € 432,10 (zie bijlage) zodat de waarde op 26 november 2006 90% daarvan bedroeg, derhalve €391,59,

* de gestolen mobiele telefoon, welke dermate nieuw was dat hetzelfde model kort na de diefstal verkrijgbaar bleek voor €299,- (zie bijlage) zodat de waarde op 90% daarvan gesteld kan worden, derhalve €269,20.

Verder heeft cliënt immateriële schade geleden door het gedrag van verdachte en zijn mededaders zoals blijkend uit het dossier. Ter adstructie van deze schade wordt een schriftelijke verklaring van Slachtofferhulp Nederland overgelegd (zie bijlage). Verder wordt hieraan toegevoegd dat cliënt, teneinde zijn gevoel van veiligheid te herwinnen, meerdere beveiligingsmaatregelen in en rondom zijn woning heeft getroffen, waarover vanzelfsprekend geen uitlatingen kunnen worden gedaan, maar die tezamen een aanzienlijke investeringen hebben gevergd. Cliënt meent dat hem vanwege de immateriële schade in redelijkheid en billijkheid een vergoeding toekomt van €2.500,-.

In totaal verzoekt cliënt derhalve om toekenning van een schadevergoeding van €3.160,79, zulks te vermeerderen met de wettelijke rente daarover berekend vanaf 26 november 2006 tot aan de dag der algehele voldoening.

Cliënt kiest voor deze aangelegenheid domicilie op mijn kantoor."

2.2.4. Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt als aldaar afgelegde verklaring van de verdachte onder meer het volgende in:

"U behandelt nu de vordering van de benadeelde partij [benadeelde partij], die zich in hoger beroep opnieuw heeft gevoegd en een vordering heeft ingediend van €3.160,79. Ik betwist die vordering. Ik ben niet betrokken geweest bij die overval."

2.2.5. De bestreden uitspraak houdt ten aanzien van de vordering van de benadeelde partij het volgende in:

"De benadeelde partij als bedoeld in artikel 51a van het Wetboek van Strafvordering heeft zich overeenkomstig artikel 51b van dat Wetboek in het onderhavige strafproces gevoegd met een vordering tot vergoeding van door haar geleden schade als gevolg van het aan verdachte tenlastegelegde.

De benadeelde partij is in eerste aanleg niet ontvankelijk verklaard in haar vordering van €26.000,-.

De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep op de voet van artikel 421, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering gevoegd met een vordering van €3160,79. Het hof is van oordeel dat het hierna te noemen gedeelte van de vordering van de benadeelde partij van zo eenvoudige aard is, dat dit zich leent voor behandeling in

deze strafzaak. Het hof bepaalt dat dit gedeelte van de vordering bestaat uit de waarde van de gestolen weegschaal en tassen à €391,59 alsmede een deel van het ontvreemde geld à €300,-.

Het totale geldbedrag is €691,59. Vast is komen te staan dat de benadeelde partij als gevolg van het bewezengeachte rechtstreeks schade heeft geleden. De vordering van de benadeelde partij zal dan ook tot eerder genoemd bedrag worden toegewezen. [...]"

2.4. 's Hofs hiervoor onder 2.2.5 weergegeven overwegingen moeten aldus worden verstaan dat het Hof heeft geoordeeld dat de benadeelde partij zich in eerste aanleg heeft gevoegd op de in art. 51b, tweede lid, Sv voorziene wijze en dat hij zich in hoger beroep op de voet van art. 421, derde lid, in verbinding met art. 51b Sv heeft gevoegd. Gelet op de inhoud van de hiervoor onder 2.2.1 en 2.2.3 genoemde stukken geven die oordelen niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting. Zij zijn ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

2.5. Het middel is tevergeefs voorgesteld. [...]

81.
Rechtbank 's-Gravenhage
30 juni 2010
LJN: BM9868

Diefstal met geweld. Slachtoffer 13 jaar. Reiskosten naar een psycholoog die wel wat ver weg zit, maar gespecialiseerd is in behandeling van trauma's van kinderen zoals benadeelde heeft, is in casu rechtstreekse schade. De rechter schat de toekomstige reiskosten. Tevens €300 immaterieel (als voorschot).
Art. 361 Sv.

De rechtbank:
[...]

De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld [art. 312 Sr] en poging tot afpersing [art. 317 Sr.], beide in vereniging gepleegd. Hij heeft ten behoeve daarvan op een agressieve en intimiderende wijze op de dertienjarige aangever ingeschoten en geslagen, terwijl zijn medeverdachte [A] de muts van het slachtoffer wegnam en trachtte hem verbaal tot afgifte van zijn spullen te dwingen. Verdachte en

zijn medeverdachte zijn daarmee doorgaan toen het slachtoffer reeds op de grond lag en zijn pas gestopt toen een automobilist het slachtoffer te hulp kwam.

[...]

Daarnaast kunnen de slachtoffers van dergelijk geweld daarvan nog langdurig lichamelijke en psychische klachten onder vinden. Dit volgt in dit geval ook uit de toelichting van de vordering van de benadeelde partij en uit zijn schriftelijke slachtofferverklaring. Het slachtoffer worstelt nog steeds met psychische klachten, bestaande uit angsten, slaapproblemen, concentratieproblemen en hij is minder sociaal geworden.

[...]

7.3. Het oordeel van de rechtbank [slachtoffer] heeft zich als benadeelde partij gevoegd ter zake van de vordering tot vergoeding van materiële (€113,94) en immateriële (€300,-) schade, groot €413,94, welk bedrag blijkens de toelichting een voorschot betreft.

[...]

De verdediging heeft betoogd dat de materiële schade betrekking heeft op reiskosten naar (onder meer) de psycholoog, welke reiskosten deels in de toekomst zijn gelegen. Niet duidelijk is of het geschatte aantal van acht behandelingen daadwerkelijk nodig zal zijn. Ook zijn de reiskosten mogelijk onnodig hoog, omdat niet is gekozen voor een psycholoog dicht bij de woonplaats van het slachtoffer.

De rechtbank stelt voorop dat de benadeelde partij binnen redelijke grenzen vrijstaat om zelf een psycholoog te kiezen. Ter zitting heeft de moeder van de benadeelde partij toegelicht dat de betreffende psycholoog zich gespecialiseerd heeft in de behandeling van kinderen met trauma's zoals de benadeelde partij die heeft. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding om het schadebedrag te matigen vanwege de af te leggen reisafstand. Het feit dat de kosten deels in de toekomst zijn gelegen geeft de rechtbank aanleiding om de reiskosten te schatten, rekening houdend met de mogelijkheid dat niet alle genoemde acht behandelingen nodig zullen zijn. De rechtbank schat de reiskosten op € 100,- en wijst dat bedrag toe.

Voor wat betreft het gevraagde bedrag voor immateriële schade is de rechtbank van oordeel dat dit de rechtbank als alles-

zins redelijk voorkomt. Daarbij is relevant dat het slachtoffer in casu wellicht minder zichtbaar letsel heeft opgelopen, maar aanzienlijk meer geestelijk letsel dan het slachtoffer in de uit de smartengeldbundel aangehaalde uitspraak. De rechtbank wijst de vordering tot vergoeding van immateriële schade dan ook volledig toe.

[...]

Contactverbod als bijzondere voorwaarde:

82.

Rechtbank Leeuwarden

1 juni 2010

LJN: BM6315

Gevorderd en geadviseerd contactverbod niet opgelegd. In verband met relatief kleine gemeenschap zou contactverbod handhavingproblemen kunnen opleveren. Art. 14c Sr.

De rechtbank:

[...]

De officier van justitie heeft ter terechtzitting gevorderd: [...] een contactverbod met het slachtoffer.

[...]

Verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag [art. 287 Sr]. Verdachte heeft het slachtoffer geslagen waardoor deze ten val kwam. Terwijl het slachtoffer op de grond lag, heeft verdachte hem vele malen tegen diens met zijn armen deels afgeschermd hoofd geschopt. Het slachtoffer, maar ook verdachte, mogen van geluk spreken dat het schoppen tegen en in de richting van het hoofd geen fatale afloop heeft gehad. Dit alles komt in een nog kwalijker daglicht te staan nu hier tevens sprake is van een vorm van ernstig geweld op de openbare weg. Terwijl de samenleving herhaaldelijk aangeeft genoeg te hebben van agressie op straat, blijft dit voor een aantal mensen een niet te respecteren uitgangspunt. De gevoelens van onveiligheid worden hiermee vergroot en alleen al uit oogpunt van normhandhaving dient een forse strafrechtelijke reactie te volgen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat hier sprake is van een ernstig feit dat in beginsel een forse onvoorwaardelijke gevangenisstraf rechtvaardigt. De rechtbank houdt echter rekening met het volgende. Ten aanzien van

verdachte stelt de rechtbank vast dat hij niet eerder met justitie in aanraking is geweest voor geweldsdelicten. In het reclaseringsrapport wordt uitgegaan van een laaggemiddeld recidiverisico. De reclasering geeft aan dat verdachte onder de indruk is van het door hem gepleegde delict en gemotiveerd lijkt te zijn hulp te aanvaarden. Geadviseerd wordt een deels voorwaardelijke straf op te leggen met bijzondere voorwaarden, waaronder een training agressieregulatie en een contactverbod. De rechtbank zal dit advies overnemen met dien verstande dat zij het geadviseerde contactverbod niet zal opleggen, omdat zij van oordeel is dat dit in de relatief kleine gemeenschap waarin verdachte pleegt te verkeren aanleiding zou kunnen zijn voor allerlei misverstanden, waardoor handhavingproblemen zouden kunnen ontstaan.

[...]

83.

Rechtbank Arnhem

8 juni 2010

LJN: BM7959

Gevorderd contactverbod niet opgelegd, omdat verdachte er blijk van heeft gegeven geen contact te willen zoeken met het slachtoffer.

Art. 14c Sr.

De rechtbank:

[...]

...de officier van justitie [heeft] een contactverbod van verdachte met het slachtoffer gevorderd.

[...]

De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting op de wijze zoals bewezen verklaard [art. 242 Sr.] Hij heeft een grove inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van aangeefster. De verdachte heeft bij zijn handelen een doelbewuste keuze gemaakt om aangeefster te drogeren, in de hoop dat de grenzen van aangeefster zouden vervagen en hij aan zijn gerief kon komen.

[...]

Uit het voorlichtingsrapport van de Reclasseur Nederland, betreffende de verdachte, opgemaakt door [naam] gedateerd 14 januari 2010, blijkt dat verdachte op de verschillende leefgebieden nauwelijks problemen heeft. In het rapport wordt wel

aangegeven dat hij op enkele punten risicovol gedrag vertoont. Daarnaast gebruikt de verdachte incidenteel speed. De rapporteur schat het risico op ontrekken aan eventueel op te leggen voorwaarden laag in. Op grond van het recidiverisico, de criminogene factoren en de interventies in het verleden wordt een toezicht op de bijzondere voorwaarden met behandeling bij een instelling als "De Waag" geïndiceerd.

De rechtbank heeft mede acht geslagen op de omstandigheid dat de verdachte geen strafblad heeft. Echter de rechtbank is van oordeel dat de ernst van het feit dusdanig is dat een eventuele op te leggen werkstraf geen recht zou doen aan de ernst daarvan.

Alles overwegende ziet de rechtbank hierdoor aanleiding om een gevangenisstraf op te leggen, waarvan een deel voorwaardelijk met na te noemen bijzondere voorwaarden, zulks met het oog op de speciale preventie en als waarschuwing aan verdachte om zich in de toekomst van het plegen van dergelijke feiten en andere strafbare feiten te onthouden.

De rechtbank ziet echter geen reden om een contactverbod tussen de verdachte en het slachtoffer op te leggen, nu de verdachte zelf er blijk van heeft gegeven geen contact te willen zoeken met het slachtoffer.

[...]

84. Rechtbank 's-Hertogenbosch

15 juni 2010

LJN: BM7594

Contactverbod opgelegd als bijzondere voorwaarde na bedreiging van de burgemeester en directeur woningbouwvereniging.

Art. 14c Sr.

De rechtbank:

[...]

[De officier heeft een contact- en een straatverbod gevorderd.]

[...]

De onder 1 subsidiair en 2 bewezenverklaarde bedreigingen [art. 285 Sr] aan het adres van de burgemeester van Helmond en de directeur van woningbouwvereniging WoCom betreffen ernstige feiten.

Verdachte had zich moeten realiseren dat zijn uitlatingen, ook al werden ze niet in alle gevallen direct ten overstaan van de betrokken personen geuit, wel ter kennis van de betrokkenen zouden komen. Met zijn uitlatingen heeft verdachte inbreuk gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van deze personen. Zij hebben namelijk moeten dulden dat zij in het kader van de uitoefening van hun (deels) publieke taak keer op keer via mensen uit hun werkomgeving geconfronteerd werden met ernstige bedreigingen. Ook al zal een burgemeester of een directeur van een woningcorporatie met een maatschappelijke functie in het algemeen aanspreekpunt zijn voor de burger, dan dienen dergelijke contacten vooral zakelijk van aard te blijven. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verdachte zich dermate bedreigend en kwetsend over de persoon van de burgemeester en de directeur uitgelaten dat verdachte de grens van een in redelijkheid te dulden contact heeft overschreden.

[...]

Uitspraak:

[...]

Gevangenisstraf voor de duur van 10 maanden met aftrek overeenkomstig artikel 27 van het Wetboek van Strafrecht waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren en de bijzondere voorwaarde:

dat verdachte gedurende de proeftijd geen contact zal opnemen, zoeken of hebben - in welke vorm dan ook, ook niet via derden - met de in deze strafzaak genoemde en aan verdachte bekende, bij een algeheel contactverbod belang hebbende personen, te weten dhr. [naam burgemeester], burgemeester van Helmond, diens secretaresse(s), en met dhr. [directeur WoCom] en diens secretaresse(s), een en ander met dien verstande dat onder dit contactverbod niet vallen contacten van of door tussenkomst van de advocaat van verdachte met genoemde personen.

[...]

85. Rechtbank Rotterdam

15 juni 2010

LJN: BM7980

Contactverbod opgelegd als bijzondere voorwaarde na seksueel misbruik (ontucht en kinderporno) en mishandeling.

Art. 14c Sr.

De rechtbank:

[Ontucht plegen met minderjarig stiefkind, meermalen gepleegd art. 249 Sr; kinderpornografie art. 240 Sr en mishandeling art. 300 Sr.]

[...]

Over de verdachte is voorts door Reclassering Nederland een voorlichtingsrapport opgemaakt d.d. 13 april 2010. Daarin wordt geconcludeerd dat de verdachte meer verantwoordelijkheid zou mogen nemen voor het delictgedrag en weinig oog toont voor de gevolgen van het ontucht voor het slachtoffer. Het recidiverisico wordt ingeschat als hoog gemiddeld. Reclassering Nederland acht een behandeling voor seksuele delinquenten bij de forensisch psychiatrische polikliniek De Waag geïndiceerd. Geadviseerd wordt om aan verdachte een deels voorwaardelijke straf op te leggen onder de bijzondere voorwaarde van een verplicht contact met de reclassering zodat het in het rapport beschreven plan van aanpak kan worden uitgevoerd. Daarnaast wordt geadviseerd om een contactverbod met het slachtoffer op te leggen.

De rechtbank onderschrijft de adviezen en acht een behandeling voor de verdachte, met daaraan gekoppeld een verplicht reclasseringscontact, noodzakelijk. Nu de verdachte nog contact onderhoudt met de moeder van het slachtoffer, recidive niet is uitgesloten en het slachtoffer in haar verklaring te kennen heeft gegeven bang te zijn dat de verdachte haar iets aan zal doen als hij vrijkomt, zal aan de verdachte tevens een contactverbod met het slachtoffer worden opgelegd.

[...]

Overige onderwerpen:

86.

Nationale ombudsman

3 juni 2010

Rapport 2010/142

Burenruzie. Notoire klaagster.

- 1. Plicht tot opnemen van aangifte in relatie tot afspraken met buurtregisseur.*
- 2. Plicht tot informeren over sepot.*
- 3. Het uit het politiebureau verwijderen van aangeefster.*

4. De klachtafhandeling door de politie.

De Nationale ombudsman:

[Klacht tegen politiekorps Amsterdam-Amstelland]

[Burenruzie. Verzoekster stelt dat zij geluidsoverlast ondervindt van haar bovenburen. Volgens verzoekster wordt zij ook beledigd en bedreigd door mensen die in hetzelfde gebouw wonen als zij. De politie is meerdere keren op verzoek van verzoekster ter plaatse geweest.]

[...]

I. Ten aanzien van de aangiften

Bevindingen

[...]

Beoordeling

17. Voordat de Nationale ombudsman overgaat tot het beoordelen van dit klachtonderdeel, merkt hij op dat het voor de politie in geval van een burenruzie veelal niet mogelijk is een afdoende en voor beide partijen bevredigende situatie te bewerkstelligen. Het accent van politietoediening in geval van conflicten als de onderhavige dient zoveel mogelijk te liggen op preventie en hulpverlening. Daardoor kan wellicht in een vroeg stadium erger worden voorkomen. Indien het conflict na en ondanks herhaalde bemiddelingspogingen echter toch escaleert en er sprake is van strafbare feiten, of althans een naar objectieve maatstaven gemeten redelijk vermoeden van het plegen van strafbare feiten, dan behoort het ook tot de taak van de politie om repressief op te treden en naar aanleiding van een door één van de bij het conflict betrokken partijen gedane aangifte een behoorlijk onderzoek in te stellen. Aan de officier van justitie is dan de beslissing of daadwerkelijk tot vervolging zal worden overgegaan.

18. De stelling van verzoekster dat zij in het geheel geen aangifte van de politie mag doen, mist feitelijke grondslag aangezien uit het onderzoek naar voren is gekomen dat de politie meerdere aangiften van verzoekster heeft opgenomen. Ten aanzien van de concrete door verzoekster gestelde weigeringen overweegt de Nationale ombudsman als volgt.

Aangiften

19. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel is onder meer uitgewerkt in de artikelen 161 en 163

van het Wetboek van Strafvordering (Sv). Artikel 161 Sv geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. In artikel 163 Sv is hierop aansluitend geregeld dat opsporingsambtenaren verplicht zijn om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond onder 1.).

20. De Nationale ombudsman hanteert als uitgangspunt dat een aangifte moet worden opgenomen, tenzij al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet te kwalificeren is als een strafbaar feit. Twijfel bij de betrokken opsporingsambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. Wanneer bij een opsporingsambtenaar dergelijke twijfel bestaat, dient hij het aan de officier van justitie over te laten om een standpunt daarover in te nemen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Indien de officier van justitie beslist om niet tot strafvervolging over te gaan, bestaat er voor de burger de mogelijkheid hiertegen beklag te doen bij het gerechtshof op grond van artikel 12 Sv (zie Achtergrond onder 1.). Gelet hierop acht de Nationale ombudsman weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om een aangifte op te nemen.

[...]

23. Toen verzoekster op 12 april 2009 te kennen gaf dat zij aangifte wilde doen, is zij door de politie gewezen op de afspraak dat zij contact opneemt met de buurtregisseur over aangiften die zij wil doen. De Nationale ombudsman acht deze afspraak in dit specifieke geval niet onjuist voor zover het gaat om aangiften van verzoekster die zijn gericht tegen haar burens en/of zijn terug te voeren op het conflict dat zij met haar burens heeft. Nu de buurtregisseur op de hoogte is van het burencollict en de daarmee gepaard gaande problemen, vormt hij een logisch aanspreekpunt. Gelet op het regelmatige beroep dat verzoekster op de politie doet en de werkdruk waar de politie mee te maken heeft, kan de Nationale ombudsman zich in dit geval voorstellen dat de politie één aanspreekpunt voor verzoekster wil hanteren waar het gaat om aangiften die verband houden met het bu-

renconflict. Hierbij is ook meegewogen dat de ervaring van de buurtregisseur dat verzoekster bij het communiceren slechts informatie zendt en niet ontvangt, vergelijkbaar is met de ervaringen die het bureau van de Nationale ombudsman heeft in het contact met verzoekster.

24. Wanneer verzoekster aangifte wil doen, mag de politie haar echter niet automatisch verwijzen naar de buurtregisseur. Per geval zal de politie moeten beoordelen of de aard van de aangifte die verzoekster wil doen spoed met zich brengt. Indien dit het geval is, dient de aangifte te worden opgenomen en mag verzoekster niet worden verwezen naar de buurtregisseur. Verder dient de politie per geval na te gaan of de aangifte die verzoekster wil doen te maken heeft met het burencollict. Indien dit niet het geval is, dient de aangifte op de gebruikelijke wijze te worden opgenomen en is een verwijzing naar de buurtregisseur niet op zijn plaats. Daarnaast dient de politie - in geval van verwijzing naar de buurtregisseur - te waarborgen dat verzoekster op korte termijn haar verhaal bij de buurtregisseur kan doen.

25. Uit de stukken valt niet af te leiden of de aangifte die verzoekster op 12 april 2009 tegen één van haar burens wilde doen spoedeisend was. Gelet hierop is niet goed na te gaan of de politie verzoekster voor het doen van aangifte mocht verwijzen naar de buurtregisseur. In dit verband benadrukt de Nationale ombudsman dat het van groot belang is om in mutaties neer te leggen waar verzoekster aangifte van wilde doen en waarom zij daarvoor al dan niet naar de buurtregisseur is verwezen. Achteraf dient immers te kunnen worden vastgesteld of de aangifte van verzoekster spoedeisend was, tegen wie en waarvan zij aangifte wilde doen en op welke termijn zij haar verhaal bij de buurtregisseur zou kunnen doen.

[...]

27. Het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft niet op alle punten en details duidelijkheid kunnen verschaffen.

[...]

29. Vast staat dat verzoekster niet is geïnformeerd over het seponeren van haar aangiften van 22 maart en 26 september 2009. Dit betekent dat verzoekster niet de informatie heeft gekregen die haar toekwam. Hierdoor is verzoekster de mogelijkheid ontnomen om op basis van artikel 12 Sv beklag in te dienen bij het gerechts-

hof. De politie heeft hiermee in strijd met het beginsel van fair play gehandeld.

De onderzochte gedragingen zijn in zoverre niet behoorlijk.

[...]

II. Ten aanzien van het wegduwen uit het politiebureau

[...]

Beoordeling

8. In de mutatie van 20 maart 2009 en de verklaring van B. is gesteld dat verzoekster op die datum met haar gedrag de orde in het politiebureau verstoort. Verzoekster stelt daarentegen dat zij rustig met een collega van B. stond te praten voordat B. haar het politiebureau deed verlaten. De Nationale ombudsman hecht op dit punt meer waarde aan de verklaringen van de politie. Hij acht het niet aannemelijk dat B. - vanuit het niets - verzoekster het politiebureau heeft laten verlaten, terwijl zij rustig met een collega van B. stond te praten. Verder is in aanmerking genomen dat in de mutatie die diezelfde dag is opgemaakt vrij gedetailleerd is omschreven wat heeft plaatsgevonden. Ook is meegewogen dat uit de stukken naar voren komt dat verzoekster tijdens eerdere bezoeken aan het politiebureau vanwege haar gedrag is verzocht dit bureau te verlaten. De door de politie in dit geval geschetste gang van zaken komt in hoofdlijnen overeen met de gang van zaken tijdens die eerdere bezoeken. De Nationale ombudsman gaat er dan ook van uit dat verzoekster tijdens haar bezoek aan het politiebureau op 20 maart 2009 de orde in het bureau verstoort met haar gedrag.

9. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit vereiste brengt met zich mee dat de politie in beginsel dient te kiezen voor een werkwijze die voor de betrokkene het minst bezwarend is.

10. De Nationale ombudsman is van oordeel dat B. door verzoekster het politiebureau te doen verlaten niet in strijd met het evenredigheidsvereiste heeft gehandeld. Aannemelijk is geworden dat verzoekster door te schreeuwen en onaangename dingen te roepen naar de politie de orde in het politiebureau verstoort. Voordat B. verzoekster naar buiten begeleidde, heeft hij haar meerdere keren verzocht het poli-

tiebureau te verlaten. Nu verzoekster hieraan niet voldeed, mocht B. ervoor kiezen haar met enige dwang het politiebureau uit te geleiden. De Nationale ombudsman is van oordeel dat B. geen alternatief had dat minder bezwarend voor verzoekster was. Niet is gebleken dat B. bij het naar buiten begeleiden van verzoekster meer kracht heeft gebruikt dan noodzakelijk was.

[...]

III Ten aanzien van de klachtbehandeling door de korpsbeheerder

[...]

7. In sommige gevallen benadert een burger een overheidsinstantie dusdanig frequent dat daardoor een onevenredig beslag wordt gelegd op die overheidsinstantie of de onder haar verantwoordelijkheid werkzame organisatie. Zoals de Nationale ombudsman in zijn rapport 2006/272 heeft overwogen, acht hij het onder specifieke omstandigheden en waar het gaat om correspondentie aanvaardbaar dat de overheidsinstantie maatregelen neemt om dit beslag te beperken. In zijn rapport 2005/241 heeft de Nationale ombudsman een gedragslijn vastgesteld voor overheidsinstanties bij een veelheid van correspondentie.

[...]

9. De korpsbeheerder heeft aangegeven dat de klachtencommissie elke klacht van verzoekster afzonderlijk bekijkt. Verder krijgt verzoekster op iedere klacht een reactie. Indien haar klacht niet in behandeling wordt genomen, wordt dit aan verzoekster meegedeeld en wordt zij gewezen op de mogelijkheid zich tot de Nationale ombudsman te wenden. Deze gang van zaken acht de Nationale ombudsman juist.

10. [...]

Indien de korpsbeheerder klachten van verzoekster in de toekomst niet in behandeling neemt, dient hij in zijn beslissing aan te geven op basis van welke in artikel 9:8 van de Awb weergegeven grond hij hiertoe besluit. Dat het doel van de klachtenregeling met de behandeling van de klacht niet wordt gediend en de organisatie onevenredig wordt belast, kan worden betrokken bij de vraag naar het belang van verzoekster bij de behandeling van haar klacht en/of het gewicht van de gedraging waarover zij klaagt.

[...]

87.
Rechtbank Arnhem (civiel, tussenvonnis)

9 juni 2010

LJN: BM7045

Shockschade. Volgens de rechtbank is met het via de media en in het kader van de strafprocedure kennisnemen van de gruwelijke details van de moord voldaan aan het vereiste van directe confrontatie.

Art. 6:106 lid 1 onder b BW.

De rechtbank:

[...]

2. De verdere beoordeling

2.1. Verwezen wordt naar hetgeen in het vorige vonnis is overwogen en beslist. In dat vonnis heeft de rechtbank [eiser] c.s. en [gedaagden sub 1 tot en met 3] de gelegenheid gegeven zich uit te laten over het arrest van de Hoge Raad van 9 oktober 2009, RvdW2009, 1154 en meer in het bijzonder over de vraag of dat arrest aanleiding zou moeten geven om tot heroverweging over te gaan van de in het vonnis van 16 april 2008 onder rov. 4.11. gegeven beslissing.

Partijen, behoudens [gedaagde sub 3], hebben zich bij akte uitgelaten. Op de inhoud daarvan wordt hierna ingegaan.

[...]

2.2. In de rechtsoverwegingen 4.10. en 4.11. van het vonnis van 16 april 2008 heeft de rechtbank overwogen:

'4.10. De rechtbank oordeelt als volgt. Het gaat hier om een weerzinwekkende moord op de enige dochter van [eiser] c.s. [slachtoffer] is op 17 november 2003 nietsvermoedend met [gedaagden sub 1 tot en met 3] een autoritie gaan maken waarna zij vervolgens langdurig is gewurgd doordat met handen en een touw haar hals/keel werd dichtgeknepen. Na een doodsstrijd die mogelijk een half uur heeft geduurd hebben [gedaagden sub 1 tot en met 3], nadat [slachtoffer] was overleden, het lichaam van [slachtoffer] weggevoerd, met benzine overgoten en in brand gestoken waardoor het gruwelijk werd verminkt. Weliswaar zijn [eiser] c.s. niet bij de moord aanwezig geweest en hebben zij het lichaam van [slachtoffer] ook niet meer gezien, maar dit neemt niet weg dat [eiser] c.s. via de media en in het kader van de strafzaak kennis hebben genomen van de gruwelijke omstandigheden

waaronder hun dochter is overleden. Tekenend is in dat verband ook dat [eiser] c.s. het lichaam van hun dochter juist niet meer konden zien omdat het te ernstig verminkt was.

4.11. De rechtbank acht, al deze omstandigheden tezamen nemend, de conclusie gerechtvaardigd dat [eiser] c.s. rechtstreeks zijn geconfronteerd met de ernstige gevolgen van de door [gedaagden sub 1 tot en met 3] jegens hun dochter [slachtoffer] gepleegde, gruwelijke handelingen, waarbij in aanmerking wordt genomen dat uit het Shockschade-arrest blijkt dat voor een rechtstreekse confrontatie niet is vereist dat de nabestaanden bij de dodelijke gebeurtenis aanwezig zijn. De rechtbank is verder van oordeel dat aan de mate van rechtstreeksheid van de confrontatie minder strenge eisen dienen te worden gesteld naarmate de normschending ernstiger is. Bij opzettelijke levensberoving met voorbedachten rade op de wijze zoals die hier heeft plaatsgevonden is sprake van een zo ernstige normschending dat geen hoge eisen aan de rechtstreeksheid van de confrontatie kunnen worden gesteld. Aldus moet worden aangenomen dat [gedaagden sub 1 tot en met 3] ook jegens de ouders van [slachtoffer] onrechtmatig hebben gehandeld.'

2.3. In zijn arrest van 9 oktober 2009 betreffende een vordering van nabestaanden van bij een opzettelijk verkeersongeval omgekomen jongeren heeft de Hoge Raad onder meer overwogen dat (rov. 3.4.) de in het Taxibusarrest gegeven algemene gezichtspunten nog onverkort gelden, ook voor gevallen waarin het verkeersongeval opzettelijk is veroorzaakt. Verder heeft de Hoge Raad overwogen: "Ook degene die opzettelijk een ernstig verkeersongeval veroorzaakt, met de dood of ernstige verwonding van een (of meer) ander(en) tot gevolg, handelt niet alleen onrechtmatig jegens degene(n) die daardoor is (zijn) gedood of gekwetst, maar ook jegens degene bij wie door het waarnemen van het ongeval of de directe confrontatie met de ernstige gevolgen daarvan, een hevige emotionele schok wordt teweeggebracht, waaruit geestelijk letsel voortvloeit, hetgeen zich met name zal kunnen voordoen indien iemand tot wie de aldus getroffen in een nauwe affectieve relatie staat, bij het ongeval is gedood of gewond. Dit geestelijk letsel dient om uit hoofde van art. 6:106 lid 1, aanhef en onder b, BW

voor vergoeding in aanmerking te kunnen komen in rechte te kunnen worden vastgesteld, hetgeen in het algemeen slechts het geval zal zijn indien sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld. Met art. 6:106 BW is beoogd vergoeding van ander nadeel dan vermogensschade slechts in beperkte mate mogelijk te maken, in verband waarmee voor vergoeding van shockschade alleen onder strikte voorwaarden plaats is. Hiermee strookt niet het vereiste van waarneming van het ongeval of directe confrontatie met zijn ernstige gevolgen vanwege de aard of ernst van de normschending, zoals vanwege het opzettelijk begaan daarvan, terzijde te stellen of af te zwakken. (...)'

[...]

2.5. Ook zonder het vereiste van directe confrontatie met de gevolgen van, in dit geval, de moord op [slachtoffer] af te zwakken vanwege de aard en de ernst van de normschending, oordeelt de rechtbank dat de onder 4.10. in het vonnis van 16 april 2008 genoemde omstandigheden, nog aangevuld met hetgeen [eiser] c.s. daaraan in hun laatste akte – onbestreden – hebben toegevoegd, in onderlinge samenhang bezien de conclusie rechtvaardigen dat [eiser] c.s. direct zijn geconfronteerd met de ernstige gevolgen van de moord op hun dochter [slachtoffer]. Dat het, aldus [gedaagden sub 1 en 2], om een 'indirecte' confrontatie gaat omdat zij slechts via de media en in het kader van de strafprocedure van de gruwelijke details kennis hebben genomen, doet daaraan niet af. Immers, zo is in het Taxibusarrest overwogen, voor directe confrontatie is niet vereist dat [eiser] c.s. bij de dodelijke gebeurtenis aanwezig zijn geweest. In het laatste arrest is de Hoge Raad daarop niet teruggekomen zodat de rechtbank daarvan nog steeds uitgaat. De conclusie is dat niet wordt teruggekomen op de in rov. 4.11. van het vonnis van 16 april 2008 genomen beslissing.

[...]

[Rechtbank gelast voorts deskundigenonderzoek.]